

ת"פ 46226/12/19 - מדינת ישראל נגד יורם ויצמן

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 46226-12-19 מדינת ישראל נ' ויצמן

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיא
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יורם ויצמן

הנאשם

גזר דין

כתב אישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין וכן פריצה לבניין שאינו דירה או בית תפילה, לפי סעיף 407(א) לחוק העונשין.

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 19.1.2019 בשעה 18:30 התפרץ הנאשם, ביחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, למחסן בבניין מגוריו השייך למתלוננים וזאת באופן שפרץ באמצעות קאטר את המנעול. השניים גנבו מן המחסן רכוש בשווי אלפי שקלים והעמיסו אותו על משאית שהביא עמו האחר. בהמשך, ניתקו השניים את המחסן מהרצפה והעמיסו גם אותו לתוך המשאית. בנסיבות אלה, ריסס הנאשם בספרי צבע את מצלמות האבטחה שהיו תלויות במקום, ששווי 5,265 ₪.

3. להשלמת התמונה יצוין כי המאשימה אישרה שמדובר במחסן פלסטיק (המכונה "מחסן כתר"). כן יצוין שבהסדר הטיעון הוסכם שהמאשימה תעתור לעונש של 9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ואילו ההגנה תטען באופן חופשי.

הטיעונים לעונש והראיות

4. במהלך הטיעונים לעונש נכח המתלונן באולם וביקש להשמיע דברים. מדבריו התברר כי בין המשפחות שררה ידידות ואשת הנאשם עבדה בביתו במשך בית. היחסים עלו על שרטון לאור תביעת נזיקין שהגישה אשת הנאשם נגד אשת המתלונן ולטענתו זו אחת מהסיבות שגרמו לו "לעבור דירה". במהלך הדיון, ולאחר שהנאשם התנצל בפני המתלונן, לחצו השניים ידיים והמתלונן ציין כי סלח לנאשם.

5. בטיעוניו לעונש ציין ב"כ המאשימה כי מעשיו של הנאשם פגעו בערכים המוגנים בדבר הגנה על קניינו של הפרט וביטחונו. נטען כי בעניינו מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה לאור שווי הרכוש שנגנב. המאשימה לא פירטה את מתחם הענישה ההולם לשיטתה את העבירות, אך ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם ביקשה לגזור עליו 9 חודשי מאסר, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות באם ימצא מתאים על ידי הממונה. כן עתרה המאשימה לחייב את הנאשם בפיצוי כספי לטובת המתלוננים בשים לב לשווי הרכוש שנגנב ולנזק שנגרם למצלמות.

6. מנגד, טען הסניגור כי חרף כותרת העבירה "התפרצות לבניין", מדובר בעבירה שבוצעה ברף חומרה נמוך, בשל כך שמדובר במחסן פלסטיק קטן, הדומה במהותו לארגז אחסון. עוד הדגיש הסניגור כי שווי הרכוש נאמד בכתב האישום באלפי שקלים ויש להניח עבור הנאשם את ההנחה הטובה עבורו ביחס לגובה הסכום. לאור כך עתר הסניגור לקביעת מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בעבודות שירות. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם, צוין כי הנאשם נטל אחריות למעשיו ועברו נקי. כן צוין כי מדובר באדם בן 55, אב לילדים קטינים, הסובל מבעיות רפואיות קשות ומוכר כנכה. לאור האמור ביקש הסניגור להסתפק בעונש מותנה בתוספת פיצוי מידתי למתלוננים בגין הרכוש שלא הושב.

7. הנאשם, בדברו האחרון, התנצל בפני המתלונן וביקש סליחתו. כפי שצוין לעיל, בתגובה לדברים אלו, ניגש המתלונן לנאשם, לחץ את ידו, איחל לו בריאות טובה ואמר כי הוא סולח לו.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי סעיף 40ט' לחוק העונשין.

9. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** פריצה למרחבו הפרטי של אדם, בין אם מחסן הוא, משרד או דירה, וגניבה של רכוש מאותו מרחב, פוגעת בראש ובראשונה בקניינו של הפרט. בנוסף, גורמת היא לפגיעה בשלוות נפשו ובפרטיותו. במקרה זה מדובר, כאמור, במחסן פלסטיק המשמש באופן רגיל לאחסון כלי בית וגינה בשווי שאינו רב, ומשך מידת הפגיעה בערכים אלו אינה במדרג גבוה, אם כי אין להקל בה ראש.

10. **נסיבות ביצוע העבירה:** נסיבות האירוע מלמדות על קיומו של תכנון מוקדם. הנאשם חבר לאחר והשניים נעזרו במשאית להעמסת הרכוש. נסיבות אלו מלמדות בבירור על תכנון מוקדם. עם זאת, הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה נותרו עלומות והגם שהסיבה השגרתית בעבירות כגון אלו היא השגת רווח כספי, דומני כי לאור הסכסוך שבין הצדדים כפי שנחשף בפני במהלך דברי המתלונן, סביר שסכסוך זה הוא שעמד ברקע המעשים.

11. הצדדים הסכימו שגובה הנזק שנגרם מהעבירות הוא בסכום המוערך ב"אלפי שקלים" (הן ביחס לרכוש והן ביחס לשווי המחסן). מדובר בביטוי עמום היכול לשאת על גבו סכומים בהפרש משמעותי. כידוע, נסיבה מחמירה יש להוכיח מעבר לספק סביר ובעניין זה יש להניח לטובת הנאשם את ההנחה המקלה עמו היינו כי מדובר אלפי שקלים בודדים בלבד. אציין עוד שלא ניתן להסיק מכתב האישום שנגרם למצלמות נזק בלתי הפיך והדבר לא צוין כלל. השווי שצוין בכתב האישום עניינו שווי המצלמות (אשר אינו רלוונטי לאישום) וכתב האישום אינו מציין כי הן ניזוקו באופן שאינו ניתן לתיקון, אלא שרוסס עליהן צבע, אשר סביר שניתן היה להסירו ושכך נעשה. ביחס לנזק שהיה צפוי אציין עוד שעבירה כגון זו, אינה טומנת בחובה סכנה למפגש עם הבעלים ולהסלמה עד כדי פגיעה בגוף או בנפש, כפי שצפוי במקרה של פריצה לדירה או בית עסק. אכן, הנאשם הודה והורשע בעבירה של פריצה לבניין שאינו דירה, לפי סעיף 407(א) לחוק העונשין, ואולם כידוע, הענישה אינה נגזרת רק מכותרת העבירה, אלא היא פונקציה של הנסיבות. במקרה זה, לא ניתן להתעלם ממהותו של "הבניין" אליו התפרץ הנאשם. מדובר כאמור במבנה פלסטיק קטן, שאינו מתאפיין בחוסן ובקביעות כשל מבנה בטון או ברזל. די לעניינו לציין כי הנאשם לא רק גנב את תכולת המחסן, אלא נטל את המחסן עצמו והעמיסו על המשאית, כדי ללמדנו שאין מדובר "בבניין" במובנו הקלאסי, אלא מדובר במבנה קל, ארעי ונתיק. משכך, יש להביא בחשבון את מהות המבנה לצורך הבנת מלוא נסיבות המקרה וקביעת המתחם ההולם אותו. אציין עוד בעניין זה כי הנאשם הורשע בעבירה לפי סעיף 407(א) ולא (ב) אשר עונשה המרבי 5 שנות מאסר ולא 7.

12. **מדיניות הפסיקה הנוהגת:** הענישה הנוהגת בפריצה למבנים מחמירה ולא אחת כוללת מאסר, ולו בעבודות שירות. הפסיקה מבחינה מבחינת חומרת הדברים, בין התפרצות לדירת מגורים, לבין התפרצות למבנה שאינו למגורים, אך גם ביחס לעבירה האחרונה, הפסיקה מחמירה, בעיקר מקום בו מדובר בגניבת רכוש בשווי ממשי. בכל מקרה, לענישה בעבירות אלו מנעד רחב יחסית המביא בחשבון את מהות המבנה אליו פרץ העבריין, שיטת הפריצה, הרכוש שנגנב וכן נתוניו האישיים של העבריין- קיומו של עבר פלילי, גיל, נסיבות אישיות וסיכויי שיקום. לצורך כך אפנה למספר פסקי דין כמפורט להלן:

(-) ת"פ 55349-10-13 (שלום ת"א) **מדינת ישראל נ' גרשביץ** (26.4.2017) בו הורשע נאשם בעבירות של ניסיון התפרצות למחסן של בניין באמצעות מספרי ברזל ובגניבה של אופניים שהיו קשורות מחוץ למחסן. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל והטיל עליו מאסר מותנה לצד צו מבחן.

(-) ת.פ (שלום קר') 34294-06-17 **מדינת ישראל מ' וולחובסקי** (6.12.2017), בו נקבע מתחם ענישה בגין פריצה למחסן שאינו סמוך לדירת מגורים, הנע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר.

(-) ת"פ (שלום י-ם) 22854-10-15 **מדינת ישראל נ' מפארגה** (23.02.2016), בו נקבע מתחם ענישה הנע בין מספר בודד של חודשי מאסר בפועל עד 15 חודשי מאסר בפועל, בגין עבירה של פריצה למחסן וגניבת כלי גינון. במקרה זה מדובר היה במחסן ובו דלתות ברזל והעבירה בה הורשעו הנאשמים הייתה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין שעונשה המרבי 7 שנות מאסר.

(-) ת"פ (שלום נצ') 24080-06-10 **מדינת ישראל נ' יוסף** (26.01.2011) בו נידון נאשם לחמישה חודשי מאסר בפועל, בגין כך שהורשע בעבירה של גניבה בידי עובד, התפרצות לבנין בכוונה לגנוב לפי סעיף 407(א) וכן בעבירה של היזק לרכוש במזיד. במקרה זה התפרץ הנאשם למחסן במלון בו הועסק וגנב כלי עבודה בשווי כ- 6,000 ₪.

(-) ת"פ (שלום חי') 10158-05-10 **מדינת ישראל נ' ביטון** (05.08.2010) בו נידון נאשם לעונש מאסר בן 8 חודשים וכן הופעלו עונשים מותנים, בגין פריצה למחסנים בתוך בניין מגורים. הנאשם ניפץ את דלת הכניסה לבניין, בהמשך שבר מנעולי המחסנים וגנב פריטים שונים.

13. לאור כל זאת דעתי היא כי מתחם העונש ההולם את העבירות המתוארות בכתב האישום, בנסיבותיהן, נע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה כלכלית - קנס ופיצוי.

קביעת עונשו של הנאשם

14. הנאשם לא ביקש לקבל תסקיר והצדדים לא טענו לחריגה ממתחם הענישה. ואכן, עונשו של הנאשם אמר להיגזר בגדרי מתחם הענישה.

15. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את העובדה כי הוא הודה בעבירה בהזדמנות הראשונה, הביע חרטה כנה ואף התנצל בפני המתלון. הבאתי בעניין זה אף את עמדת המתלון כפי שהובעה באופן אותנטי בעת הדיון. עברו של הנאשם נקי לחלוטין וזו מעידתו הראשונה. הרושם המתקבל מנסיבות ביצוע העבירה, בשילוב עברו הנקי וגילו הלא צעיר, הוא שאין מדובר באדם בעל דפוסי התנהגות עבריינית וכי מדובר באירוע חריג שאינו מאפיין את התנהלותו. משכך, גם הסבירות להישנות עבירות דומות אינה גבוהה והתרשמתי שההליך הפלילי היה מרתיע עבורו. מנגד, הנאשם לא השיב עד היום את הרכוש ואף לא פיצה את המתלון בגובה הנזק שגרם ועובדה זו יש לזקוף לחובתו, דווקא על רקע היותו אדם שאינו בעל דפוסי התנהגות עברייניים. הבאתי עוד בחשבון את מצבו הרפואי הקשה של הנאשם, הסובל ממחלת לב קשה, סוכרת לא מאוזנת ומחלות נוספות כמפורט במסמכים שהוגשו, בגין כך הוכר על ידי המוסד לביטוח לאומי כנכה בשיעור 92%.

16. בשכלול הנסיבות סבורני כי אין מקום להטיל על הנאשם עונש מאסר, ולו בעבודות שירות כעתירת המאשימה. מסקנה זו נכונה בעיני גם בהביאי בחשבון שהנאשם לא השיב עד כה את הרכוש שגנב ואף לא פיצה את המתלון כדי שווי הרכוש. עונש מאסר בעבודות שירות הוא עונש מאסר לכל דבר ועניין. אין מדובר בענישה שונה, אלא בדרך ריצוי אחרת (רע"פ 10002/17 **מדינת ישראל נ' ניסים מור** (18.7.2018)). ספק בעיני אם נתוני המקרה, בשילוב נתוני האישיים של הנאשם (היינו עברו הנקי, גילו, מצבו הרפואי ונטילת אחריות מלאה), מחייבים הטלת עונש מאסר בפועל וכי לא ניתן להסתפק בענישה שונה ומתונה יותר, התואמת את נסיבות העושה והמעשה. ראו:

"לגישתי, עונש מאסר, ובעיקר מאסר בפועל, הוא עונש שראוי לעשות בו שימוש

כאשר מדובר בנאשם בעל דפוסי התנהגות עבריינים מובהקים...כאשר מדובר באדם נורמטיבי סבור אני כי ניתן להשיג את תכלית הענישה הרתעת היחיד והרתעת הציבור, גם ללא גזירה של עונש מאסר בפועל, כאשר הענישה המוחשית תבוא בדמותו של קנס משמעותי. ענישה כספית תכאיב למבצע העבירה ותבהיר לו היטב את הפסול שבמעשיו וגם תעביר מסר זה לכלל הסובבים אותו" (ע"פ (חי' 4318-10-11 **מדינת ישראל נ' רפאילוב** (5.1.2012))

17. לכך יש להוסיף את מצבו הרפואי של הנאשם הסובל כאמור משלל מחלות קשות ומוגדר כנכה בשיעור גבוה. במהלך הדיון התרשמתי ממגבלותיו וקשייו ודומה כי יש בסיס להערכת הסנגור בדבר כך שהנאשם לא יתאים לבצע עבודות שירות. התוצאה לפיה הנאשם ייכלא בשל חוסר האפשרות לבצע עבודות שירות הנובע ממצבו הרפואי, נראית בעיני בלתי ראויה בנסיבות המקרה (רע"פ 1/09 **אסרף נ' מדינת ישראל** (17.3.2010); ע"פ 2383/16 **קאעוד תמימי חמזה נ' מדינת ישראל** (2.1.2017)). כך או כך, דעתי היא כי ניתן במקרה זה להסתפק בעונש מותנה בשילוב ענישה כלכלית, בדמות קנס משמעותי והטלת פיצוי בגין הנזק שנגרם.

18. סיכומו של דבר, שאני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע, למעט עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ב. קנס בסך 4,000 ₪. הקנס ישולם ב-8 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.9.20 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם תשלום אחד או יותר במועדו, תעמוד מלוא התמורה לפירעון מידי.

ג. פיצוי למתלוננים, ע"ת 2,3, בסך של 5,000 ₪. הסכום ישולם בתוך 60 יום. המאשימה תמסור למזכירות בתוך 14 יום את פרטי ההתקשרות עם המתלוננים ותביא לידיעתם תוכנו של גזר הדין.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' אב תש"פ, 28 יולי 2020, במעמד הצדדים.